

Troværdighed maae vinde nogen Indgang og indvirke gunstig paa Stemningen ved Lønningsloves Afgjørelse og ved Gagebestemmelser, og saaledes blive til Gavn for Embedsstanden som Heelhed, og indirecte ogsaa til Gavn for Staten, som ønsker dygtige, nidkjære og ubestiftelige Embedsmænd. Jeg føler mig forvisset om, at det vil gaae Mange, som det er gaaet mig, at de ved Gjennemlæsningen af denne Psece, som bærer Spor af at være skrevet med en høi Grad af Paalidelighed, Sandhedskjærlighed og Lyst til at gavne, ville være komne til det Resultat, at de i Regjeringsudkastet opstillede Gagesatser snarere ere satte for lavt end for høit, dersom Danmark som hidtil skal have retsindige, retsrafne og ubestiftelige Retsbetjente og Magistratsembedsmænd. Det var kun disse saa Bemærkninger, som jeg vil tillade mig at gjøre.

Sjæberning: Jeg har læst denne Bog, men jeg er ikke kommen til det Resultat, som den ærede Taler nævnte. Jeg er bleven staaende ved det Resultat, hvortil jeg er kommen for længe siden, at Retskassen, Ubestiftelighed og de øvrige Egenstaber, som det ærede Medlem nævnte, kjøbes ikke for Penge, og jeg har en saa stor Tillid til det ærede Medlems Retsindighed, at jeg er overbevist om, at jeg ikke kunde faae ham en Smule retsindigere, end han nu er, om han fik 500 eller 1000 Rd. meer om Aaret. Jeg er overbevist om, at han selv har denne Følelse, og at alle Embedsmænd dele den med ham. Der er vist ikke en eneste Embedsmænd, der vil sige: Jeg skal blive retsindigere, end jeg er, naar Du giver mig mere Indtægt, thi derved vilde han tillige sige, at han for Diebliffet ikke er retsindig. Men jeg vil ogsaa fremhæve, at under de meget høie Gageringer, vi have havt for de sportulerede Embeder, have vi ikke vundet denne afgjorte Ubestiftelighed hos alle disse Embedsmænd. Jeg skal ikke forfølge denne Forhandling videre, der er kun et eneste Punkt, jeg skal berøre. Jeg er, som de ærede Herrer ville have lagt Mærke til, kun subsidiairt med i Fleertallet, og har med Hensyn til Gageringen stillet et særskilt Forslag, men jeg deeltager med Fleertallet i at stille Forslag om en Omflytning af Embederne

i de forskjellige Classer. Med Hensyn til Forbelingen af Embederne i Classer har man sagt, at man maatte antage, at Regjeringen netop med Hensyn til dette Forhold maatte have den sikreste Indsigt, og at man derfor ogsaa nærmest maatte følge den Vej, som Regjeringen i saa Henseende anviser. De Dplysninger, hvorpaa Ministeriet har støttet sin Maade at fordele Embederne paa, have først seent viist sig at være nogenlunde fuldstændige, og jeg er overbevist om, at Ingen skal kunne sige, at de ere indsamlede og indhentede paa en saadan Maade, at der derpaa kunde begrundes nogen aldeles sikker Veiledning. Der er et Moment, der her er blevet paaapeget som det, der skulde være det meest afgjørende, og som jeg ogsaa skal indrømme bør have stor Betydning, nemlig hvormeget Arbejde af de forskjellige Arter — det maa man lægge Mærke til — Embederne føre med sig, men derom have vi ikke faaet nogenisomhelst Dplysning, og saavidt jeg kan skjønne, veed Ministeriet det heller ikke nøie. Jeg vil ikke sige, at det ikke veed det, men jeg kunde være mere tilbøielig til at sige, at det kun veed det skjønsviis, end at sige, at det veed det nøie. Jeg troer altsaa, at de forskjellige Overveielser, der have ført Udvalget til at foreslaae en Forandring i Classificationen af Embederne, have deres berettigede Betydning, og jeg kan ikke lade være at bemærke, at det forekommer mig, som om Ministeriet ved den Classification, det har opstillet, er kommet til at betragte de Embeder, der hidtil have havt den høieste Indtægt, som dem, der ogsaa i Fremtiden burde vedblive at give den høieste Indtægt. Man lader sig henrive af det Bestaaende, kan ikke gjøre sig fri derfor, man binder sig fast derved og kommer saaledes til at tage en Regel for Fremtiden, der ikke nøie svarer til Fremtiden, men er afledt af en ikke rigtig nøie kjendt og urigtig opfattet Fortid. Et æret Medlem sagde, at man skulde vogte sig for nu at sætte Gagerne for lavt, man maatte hellere sætte dem høiere, saa kunde man jo senere ned sætte dem, hvis man fandt, at de vare for høie. Dette er neppe en Sætning, som er afledt af Erfaringen, thi denne har tværtimod lært os, at vi meget vanskeligt kunne komme til at sætte de Gager ned, som engang ere satte høit, dette